

Edebiyat Defteri

fayecy -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
15 Temmuz 2020 arşamba

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kùltür ve Sanat Platformu

Arayış

ghhghgh

Gece Meleği

GECE MELEĞİ

Bir melek kondu başucuma zifiri karanlıkta; ama kendisi parlıyordu. Üzerinde kutsal bir ışık vardı. Etrafını aydınlatmakla kalmadı, gözlerimi de kamaştırıyordu. Hem ürkek hem de cesurdu. Yanıma gelebilecek kadar cesur. Gözlerini gözlerime değdiremeyecek kadar ürkekti. Uçmaya hazır bir şekilde kanatlarını açmıştı. Kanatlarını açarken hızlı bir hamle ile kanatlarının arasından, pembe bir tüy aldım. Her şeyi ile farklıydı. Gece meleği başucumda durmakta kararlıydı. Gözlerini hala benden saklıyordu. Gözlerini kapatmıştı, yanlışlıkla bakma ihtimaline karşılıklı sanırım bu. Ne bal dudaklarını oynatıyordu ne de gözlerini bana çeviriyordu. Sadece kutsal ışığıyla yıkaniyordum. Bedenime, aşk ve hasret son sürat hücum ediyordu. Çekilmez bir acı vermesinin yanında, onun varlığı bu acıyı dayanılabilir kılıyordu. Yanına yaklaşmak, tenine dokunmak istememe rağmen yaklaşamıyordum. Ürkmesinden ve uçup kaybolmasından korkuyordum. Onun için sadece bakıyordum. Bakmakta yetiyordu bana. Gözlerine indirdiği o perdenin arkasında ki muhteşem gözlerini hayal etmeye başladım. Hala neden gözlerini benden esirgediğini bilemiyor ve sormaya cesaret edemiyordum. Dışarıda esen sert fırtınadan kopup gelen hafif bir rüzgar esmeye başlamıştı odada. Kokusundan bir parça koparıp yüzüme vurmuştu. Kokusunun yüzüme vurmasıyla birden irkılmıştim. Tarif edemeyeceğim kadar güzel bir kokuydu onun kokusu. Rüzgar kutsal ışığına hafiften döküyordu. Gece meleğinin üzerinde yapışıp kalan kutsal ışık tozlar halinde dökülüyordu. Yere vuran kutsal ışıklar, düşme sebebiyle işlevini kaybedip, karanlığa boğuluyordu. Yerleri süpüren, ipeği andıran bir kumaş olan beyaz elbisenin yarısı karanlığa gönderilmişti. Bana ayıracak zamanı kalmamıştı belki de. Zamanı tükenmek üzereydi. Elimden ne gelebilirse yapmaya hazır durumda olmama rağmen ne yapabileceğimi bilemiyor, yere dökülen kutsal ışıklarını göz yaşlarımla uğurluyordum. Bembeyaz, saten gibi yüzüne bakmaya başladım. Bakar umuduyla, onun için neler yapabileceğimi söylemesi umuduyla. Çıt yok. Sadece dışarda esen sert fırtınanın ısılık sesleri kulağımıza geliyordu. Kutsal ışığı yere yavaş yavaş serpilince, göz çukurlarına hafiften kırmızılık yayılıyordu. Zaman geçtikçe bu kırmızılık daha da belirginleşmeye başlamıştı. İkimizde bir korku filizlenmeye başlamıştı, bunu hissedebiliyordum. Beyaz elbisesinin son ışığı da yere düşmüştü. Geriye sadece pembe kanatları kalmıştı, ama pembe kanatlarındaki ışık başkaydı. Göz çukurlarına vuran ışığın kaynağını pembe kanatlardan aldığını sanmıştim. Gözleri titreşmeye başladı. İçimi öyle bir heyecan sarmıştı ki, titremeye başlamıştim. Dışarda esen sert fırtına birden kesti sesini, belki de heyecanımdan dış dünyaya algılarımı kapatmış durumdaydım. Ayırt edemiyor, sadece önümde duran gece meleğine odaklanmıştim. Gözleri hala titreşiyordu. Titreştikçe, kırmızılık daha da yoğunlaşıyordu. Ve sonunda gözlerini açabilmişti açmasına, ama büyük bir hayal kırıklığının ve korkunun kapısını da beraberinde açmıştı o an. Her iki gözünde de güneş gibi parlayan, ama rengi kırmızı olan bir şey parlıyordu. Gözlerini göremiyor; heyecanla, hayal kırıklığıyla, öfke ve korkuyla ona bakıyordum. Hızlı bir hamleyle kanatlarını, önünde birleştirerek yüzüne hasret kalmama nedende olmuştu. Göz açıp kapayınca kadar kaybolmuştu. Onun kokusu hala odada dolaşıyordu. Gece meleğinden kalan bir şey vardı. Kanatlarının arasından aldığım pembe tüy.

EFLAKİ, 22.12.2013

Kıyamet

KIYAMET

Dünya sararıp solmak üzereydi. Çöllerden kalkan toz parçacıkları bulutlara yapışmıştı. Fırtına öncesi sessizlik vardı dünyada. Her şey sona ermek üzereydi. Herkes evine üşüşmüştü. Kimsecikler yoktu ortada. Bir tek ben vardım terkedilmiş dünyanın sokaklarında. Ağaçlardaki son yapraklarda kopmaya başlayıp, ayaklarımın altında toplanıyordu. Pencereler, kapılar ardına kadar açık olmalarına rağmen ses seda yoktu dünyada. Ürkmeye başlamıştım.

Yürümeye başladım toz bulutlarının altında. Kimseye görünmek istemediğim içindi belki de saklana saklana, sessiz yürüyüşüm. Fırtınanın kokusunu alabilmek için ömrümü denizlerde kaptan olarak geçirmeye gerek yoktu. Toz, dünyayı etkisi altına almıştı. Ömrüm boyunca böyle bir hadiseye tanıklık etmemiştim. Bütün bunların ne anlama geldiğini bir türlü çıkaramıyordum. Dünyanın sesi biranda kesilmişti. Hayat belirtisi sıfıra inmişti. Bir tek ben mi yaşıyorum bu dünyada? Tozların kızıllaşmaya başladığını gördü gözlerim. Yavaş yavaş kızıllaşıyorlardı bulutlara yapışmış olan sarı tozlar.

Önceleri ağır bir tempoyla yürüyen bedenim; gözlerimin, kızıllaşan tozları gördüğü anda hızlanıvermişti. Sokaklarda bir tek benim ayaklarımın sesleri yankılanıyordu. Koşmaya başladım. Hızlandım. Hızlı koşmak isterken heyecan ve korkudan ayaklarım birbirine girdi, yüzüstü düştüm. Dudaklarım patlamıştı. Öndeki dişlerim sallanmaya başlasa da, iyice kızıllaşan bulutlardan acıyı hissetmiyordum. Dudaklarımdan ve ağzımın içinden akıp yere düşen kanın sesini işitebiliyordum o sessizlikte.

Nefes nefese kalana kadar koştum. Dilim damağıma yapışmasına rağmen yine de su içmek gibi tasam olmamıştı. Yürüyerek de olsa buradan uzaklaşmak istiyordum sadece. Koşarken terlemememe rağmen yürürken bayağı bir terlemiş haldeydim. Bunun nedeni az sonra öğrenmiştim. Bir fön esiyordu dünyada. Bunu yeni fark etmiştim. Giderek daha sıcak olmaya başlamıştı rüzgâr. Üstümdekileri çıkarmaya başladım. Sıcaklıktan ve bayağı bir zamandır hareket halinde olmamdan dolayı nefes çekme zorluğu başlamıştı o anda. Oksijeni yavaş yavaş tüketiyor gibiydim.

Daha fazla dayanamadım ve oturdum bir sokağım sonunda. Nefes nefeseydim. Sıcaklıktan neredeyse bunalmak üzere idim. Gözlerime yorgunluk çökmüştü birden. Tam kalkıp uzaklaşacağım sırada, gökten bir şey düştü birkaç metre uzağımda. Küçük ateş parçası düşmüştü. Yaklaştım ona doğru. Üzerine basıp söndürmek istedim, ama sönmedi. Sönme yerine daha da canlanmış gibiydi. Semaya kaldırdım başımı. Göktelerdi. Yağmur gibi yağıyorlardı dünyanın üstüne belki de sadece benim üstüme. Milyarlarca küçük ateş parçaları yağıyordu. Bu etkileyici ve korkutucu manzaradan, küçük bir ateş parçasının boynuma isabet etmesiyle almıştım kendimi. Hemen çöpün kapağını kendime kalkan yaparak başımın üstüne koydum ve tekrar koşmaya başladım. Bir ses yükseldi. Hayatım boyunca duymadığım bir sestti. Kalın ısıklık gibi bir şeydi. Sesin yüksekliğinden başım dönmeye başlamıştı. Yalpalayıp düştüm. Ateş parçaları üstüme yağmaya başladı. Bu cehennemden kurtulmak için hızlı bir hamle ile tekrar ayağa kalktım. Fırtınada kopmuştu. Bu ateş parçalarının durmaya niyeti yok gibiydi. Fırtına giderek sertleşmeye başlamıştı. Bir ara koşarken ayaklarım yerden kesilmişti. Fırtına beni yerden alıp semaya doğru çekmeye başladı. O sırada kalkanım yere düşmüştü korkudan. Ateş parçaları acımasız bir şekilde üzerime yapışıyorlardı. Acı dolu haykırışlarım fırtınanın içinde kaybolmuştu.

FAYECY, 6.1.2014

Yazmaktan Sıkıldım

YAZMAKTAN SIKILDIM

Yazmaktan sıkıldım sanırım. Kimse yazamaz. Kendinde o cesareti bulamaz. Ama ben kendimi bildim bileli hep yazarım. Temiz bir sayfa gördüm mü, üzerini çiziktirmeden rahat edemem. Hele ki bir defter olursa tadından yenmez. Biraz da kahve İşte kimse çiziktirmiyor. Kimse yazmıyor. Başından geçenleri, yaşadığı iç çatışmaları yazmıyor. İlk aşkını, ilk heyecanını, ilk gördüğü şeyleri yazmıyor Âdemoğlu. Yazmayı bırakın artık kimse doğru düzgün bir kitap açıp okuyamıyor bile. Romanlar, hikâyeler, masallar yığın oldu. Okunmayı, keşfedilmeyi bekliyor. Kimse cüret edip, üzerindeki tozları üfleyip okumuyor.

Neyse ne diyordum; yazmaktan sıkıldım ben. Okumayı seven, kitapların üzerine toz kondurmayan birisiyimdir. Dediğim gibi, gözlerimi açtığımda önümde bir defter ve bir kalem gördüm. Zamanla işlevlerini öğrenip çizmeye, yazmaya başladım. Herkesin okuması için değil ya da bu yazılarımla bir yerlere gelebilirim belki umuduyla da değil, sadece kendim için. Kendimi daha iyi hissedebilmek için. Kendimi daha iyi anlamak için.

Ben her şeyi yazarım. Dalındaki çiçeğin duruşunu sevdim mi yazarım. Yağmurun, toprakla buluşmasını ve yaydıkları o muhteşem kokuyu yazmaya çalışırım. Bembeyaz çarşafı andıran karın üstündeki, kirli ayak izlerini yazarım. Gerçeği yazarım. Öyle ballandıra ballandıra da anlatmam. Gördüğüm gibi; net ve açık. Kalem bu, güven olmaz. Kavramları alt üst etmişliği bile vardır.

Yazmaktan sıkılırim demiştim, sanırım konumuzdan biraz saptık ha, ne dersiniz? İnsanlar okumaktan sıkılıyor, ben ise yazmaktan. Durup durmadan yazarım. En çok geceleri yazmayı seviyorum. Herkes uyuyorken. Sessiz sedasız bir kenara çekilir, yazmaya başlarım. Dünyayı dolaşırım yazdıklarımla. Sevgilinin yanından ayrılır, tropik ormanlara sığınırım. Yağmurdan kaçır; karın, hafif taneleriyle saldırıya uğrarım yazdıklarımla. Eski yıllara inerim. Kuyudan su çeker ya da çektiririm. En çok eski yılları yazmayı severim. Yılların eskitemediği eserlere özenirim. Onlar gibi yazmaya çalışırım. O zamanlarda ki gibi. Gizli saklı. Mum ışığında. Elimde bir kalem ve sararmış bir defter. Yazdıkça yazarım. Her şeyin üstüne yazar, çizerim.

Sanırım konumuzdan bayağı koptuk gibi. Yazmaktan sıkılırim demiştim ya; yazarak tekrar yazmayı sevmeye başladım desem inanır mısınız? Belki de inanmazsınız. Türlü türlü kitap okuyanlar beni anlamazlar, yazarlar ancak benim ne demek istediğimi anlayabilirler.

Madem bu yazımın konusu yazmaktan sıkılmaktı, o zaman bende bu konu üzerinden yazımı bitireyim.

Ben yazmayı seven biri olduğumu yukarıda defalarca bahsettim sanırım. İnsan yazdıkça yazası gelir. Aklını en çok kurcalayan bir şeyi yazmak ister bazen. Neyse konuyu burada kapatsak daha iyi sanırım. Çünkü gerçekten de yazmak gibisi yoktur dünyada.

Eğer yazmaktan sıkıldığınızı düşündüğünüz-ki düşünmeyeceğinize adım gibi eminim- zaman bir kalem alıp, yazın. İşte o zaman benim ne demek istediğimi çok iyi bir şekilde anlayacaksınız.

SEVGİ BAĞI

O kadar ki ben hayatımda bugüne kadar tatmadığım bir sevgi tatmışım. Bu öyle bir sevgiydi ki Yeterince buraya dökemeyeceğim bir şeydi. Yazarken bile bir yandan tadını alabiliyorum. Kimse içimdeki duygu yoğunluğunu bilemez, sadece hissedebilir. Geçek sevginin tadını alanlar ancak benim ne demek istediğimi anlayabilirler.

Aklıma mukayyet olamıyorum. Sarhoş oluyorum bazen bu duygu yoğunluğunda. Her seferinde gözlerine dalmak istiyordum. Gözlerine dalmak, bir sonbahar ağacında can bulan kuru yaprak gibiydi. Sıcacık, terleten bir günde soğuk bir rüzgârın esmesi gibiydi. Sadece ama sadece kapkara, dipsiz bucaksız gözlerindeki ışığı bulmak istiyordum. Kayboluyordum bazen. Gözlerinin çenesi kapandığı zaman kirpiklerimiz birbirine kenetleniyordu. O an ki ellerimiz gibi. Sıkı sıkıya. Kalp kalbe.

Dağ, bayır Koşmak istiyoruz. Hiçbir insanoğlunun eli ulaşamayacağı, ulaşsa bile bir zarar veremeyeceği Kaf Dağına doğru koşmak istiyoruz. Kirpiklerimiz ve kalplerimiz düğümlenmişti. Çözüleliyordu artık. Biz birbirimize ait olduğumuzu hissedebilen çiftler olmaktan memnun değildik. Hissedememek önemliydi bizim için. Aşkı hissetmekle hissetmemek arasındaki farkın ne olduğunu çok iyi anladım. Aşkı hissetmek benim için sevginin Azrail'i idi. Aşkı hissetmek; sevgiyi günden güne için için kemiren bir şeydir benim için. Hissedememek? Tam tersi. Günden güne sevgiyi katlıyordu benim hayatımda.

Belki de gerçekte yüzleşmek istemediğim içindir gizliden gizliye sevmek ve yahut hissetmeyi istememek. Bu kadar sevgi yoğunluğuna hissedememeyi, gizliden gizliye sevmeyi yakıştırmayanlar olabilir. Ben sevgimin katlanmasını istiyordum, yandan ya da içten kemirilmesini istemiyordum. Herkesten farklı olmak için değil, herkesten farklı sevebilmek için. Kimsenin yapamadığını yapmak, hem de bir aşk için.

Gizliden gizliye sevmek bir açıdan da fedakârlık demektir. Benim hayatımda ise aşktan yana bir fedakârlık olamaz. Gözlerine bakıp yıldızlara ulaşmak, gözlerindeki sonbaharın yapraklarını canlandırmak ne kadar kötü olabilir ki?

Çocuk Kavgası

Sabahın en tatlı uykusunu geride bırakıp çıktım evden. Bu ilkbaharın tatlı uykularını yarıda kesmek zorundaydım. Benim bir işim vardı. Ben bir memurdum devletin en alt kademelerinde. Üstüme çullanan acizlik ve yorgunlukla itişe kakışa yürüyordum. Sabah yüzümü yıkamama rağmen gözlerimdeki nem kurumuyordu. Aksine kurumak yerine dolup taşıyordu. Yüzüm uykusuzluktan berbat olmalıydı. Yanımdan geçenler tiksinererek bakıyorlardı suratıma. Başımı öne eğerek yürümeye çalıştım mahallenin küçük bir bakkalına.

Mahalle bakkalının sahibi beni görür görmez saygı duruşunda karşımda belirmişti. Bundan nefret ediyordum. Muhtemelen gördüğü her takım elbiseli insanlara bunu yapıyordur. Ama bana yapmasın işte. Ben küçük bir memurum. Haklarımın yenildiğini göre boyun eğen, her olaya ve haksızlığı sessiz izleyen bir memurum. Ama bunları onun yüzüne söylemedim.

-Nasılsın bey baba, dedim.

-iyiyim evladım sağ ol.

Bakkaldan peçete alıp, gözlerimde biriken yorgunluk suyunu silmeye başladım. Sildikçe yenisi fışkırıyordu gözlerimden. Anlaşılan baş edemeyecektim bununla. İşte buna da boyun eğmişim. Ne yaparsınız alışkanlık işte. İşe doğru giderken gözlerime üç çocuk arkadaşın kavgaları gözüme takılmıştı. Bakkalın tam karşısındaydılar. Biri şişman diğerleri sıskaydılar. Muhtemelen 10 yaşlarındaydılar. Şişman çocuğun bir şeye bağırıp çağırdığını duydum ama ne için olduğunu anlamadım. Doğrusu merak etmişim. Hoşuma gitmişti. Onlara görünmeden yanlarına yaklaşılmaya başladım. Aramızda biraz mesafe kalınca durup onları izlemeye, dinlemeye başladım.

-Ver onu dedim sana, oğlum versene ya! Diyordu şişman çocuk yanındaki sıska çocuğa. Yandaki çocuk pişmiş kelle gibi sırtmaya başladı. Cevap vermeye tenezzül bile etmemişti o an.

-Sakızımı vermeyenin Diyerek küfürler yağdırmaya başladı şişman çocuk. Ağzı bozuktu. Bir sakız için arkadaşına küfür etmeye başladı. Küfrü yiyen çocuk ise hala ona sırtmaktan başka bir şey yapmıyordu. Tuhafıma gitti. Karşılık vermiyordu. Dilsiz miydi acaba? Biraz sonra tepkisiz kaldığı küfürlere karşılık o da şişman çocuğa küfürler yağdırmaya başladı. Yanlarındaki susan çocuk kahkahalarla gülüyordu arkadaşlarına. Müdahale etmiyordu. Belki de küfürleri üstüne çekmekten korkuyordu.

Neredeyse birbirlerine gireceklerdi. Şişman çocuk küfrün şiddetini arttırdıkça sakızı çalan arkadaşı içe sakızdan balonlar yapıp arkadaşının yüzüne doğru patlatmaya çalışıyordu. Müdahale etmek istedim. Ama önce onlara birer sakız vermek istedim. Hemen arkamda kalan bakkala doğru hızlı adımlarla ilerledim. Bakkaldan üç sakız alıp geri döndüm çocukların yanına. Yanlarına geldiğimde herkes edepli edepli oturmuş, fısır fısır bir şeyler konuşuyorlardı. Ne oldu bu çocuklara? Yoksa başka birimi sakız verdi onlara? Kimse bir şey vermemişlerdi onlara. Üçününse ağızları sadece laf yapıyordu. Barışmıştılar anlaşılan. Yanlarına yaklaşıp, onlara sakızları verdim.

-İstemeyiz amca. Bunu şişman çocuk söylemişti. Ve söyledikleri gibi yanımdan koşarak ayrılmışlardı. Ellerimde üç sakızla orada kalakalmıştım. Bu halime gülmüştüm açıkçası. Keşke tüm herkes bunun gibi kavgalar yaşasa. Küfürden sonra barışıp oyun oynasak. Oyun mu? Barışma mı? Tekrar güldüm. Sanırım bu sadece çocuk kavgalarında olur. Çocuk kavgası işte

Çakıl Taşı

İki mevsim vardı yeryuvarında. Biri kış biri yazdı. Geceleri soğuk bir perde kaplar yeryuvarını, gündüzleri ise kavurucu bir sıcaklık kaplardı. Umurumda değildi. Ellerimiz birbirine kenetlenmiş durumdaydı. Her bir adımda mevsimler karışıyordu birbirine. Çekemiyorlardı. Temkinli adımlarla ilerliyorduk yeryuvarında. Kimseden korkmadan, hiç kimseden çekinmeden ilerliyorduk tempolu adımlarımızla. Her bir adım atışımızda güneş kavurucu sıcaklığını üstümüze salıyordu. Bunu da görmezlikten geliyorduk. Daha doğrusu gözlerimiz, birbirimizden başka hiçbir şeyi göremiyordu.

Beyaz, bir piramidi andıran, küçük bir çakıl taşına çarptı ayaklarımız. Koskoca yeryuvarının yapamadığını yapan, küçük bir çakıl taşıydı. Şaşaladık bu durum karşısında. Ellerimiz ve gözlerimiz hala birbirine kenetlenmişti. Sadece yürüyüşümüze engel olmuştu. Korkunç bir ses duyduk o çakıl taşında. Kulakları sağır edecek kadar yüksek, akılları karıştıracak kadar iğrenç bir sestir bu. Gözlerimiz o çakıl taşına kaydı. Çatlıyordu. O ses onun çatlamasının sesiydi. Ne iğrençti o ses. Demek ki küçük bir çakıl taşından bu kadar ses çıkardı. O küçük taşın ortasında bir delik peyda olmuştu. Karanlıktı ama o taşın içindeki karanlık hoşumuza gitmişti. Başka bir karanlıktı. Hiç görmediğim ama hep hayalini kurduğumu sandığım bir karanlıktı. İlgimizi oraya vermiştik.

Karanlık giderek anlamadığım bir şekilde değişip duruyor, bizi içine çekmek istiyor gibiydi. Ve olan olmuştu. Ayaklarımız o küçük çakıl taşının, minicik deliğine kaymıştı. İkimizde aynı yerdeydik. Birbirimizi göremiyor sadece hissedebiliyorduk.

Artık ne genç bedenlerimiz bir başkası tarafından görülebiliyordu ne de seslerimiz işitilebiliyordu. İkimizin istediği gibi olmuştu. Birbirimizi göremiyorduk o karanlığın içinde ama karanlık ikimizin çok hoşuna gitmişti. Daha ben ne isteyebilirdim ki?

AŞK NEDİR?

AŞk nedir bilir misiniz doslarım? AŞk bir yerden kavuŐamamaktır. Uzaktan sevebilmektir marifet. Bağırıp çağırmak değil. Sevgiliye gün boyu sarılmak değildir aşk. Varlığından mutlu olmaktır. BaŐkasına varacağını bile bile mutlu olmaktır varlığını hissettiğin zaman. Uzaktanda olsa gözlerine dalıp dalıp hayat bulmaktır. Onun gözlerinin derinliklerinde kaybolmaktır aşk. Kirpiklerinin ortasındaki kara gözlere hasret kalmaktır. AŞk o zaman adını bulur hayat yolunda. İŞte aşk o zaman adını alır insan yüreğinde. Sevgilinin tenini zlemektir aşk. eyrek asır değil, yarım asır da değil. Ruhun maneviyata karıŐacađı zamana kadar tene hasret kalmaktır. Bu hasret ve acıdan dolayı yürek oluk oluk aılsada dayanmalı insan. Benim gibi. AŞk gibi.

Oluk oluk açılan yürekten haz duymalı aÇık. Hayallerde de olsa mutluluğu aramaktır. Yılmamaktır aşk. Saının kokusunu zleyenlerde kendince çareler aramalı. AŞk yle ki yakıp kavurur sözleri. Hakkında yazdıķa kalem ısınır. Isındıka kalem, kağıt tutuŐur. Yazdıķa göz akar kağıdın zerine. Bunların hepsi aşka kavuŐamayanların aldığı bir hazdır kimisine göre. AŞktan gelen her acıya glebilmeli insan. Benim gibi. AŞk gibi.

AŞk için ölüm, söz konusu bile olamaz. AŞk yüzünden ölümü istememeli insan. Acısını yazıya dkebilmeli. Harfleri karıŐtırmayı ğrenebilmeli aÇık. Gözlerindeki yaŐı kurutabilmeli. Sarılmayı delice istemeli ama sarılmamalı. Yağmurlu gecelerde sessizce haykırmalı aÇık. Benim gibi. AŞk gibi.

Sadece onun mutluluğunu istemeli hayat boyunca. Gözler yaŐ olsun. Kurutmamalı sevgilinin gözlerindeki yaŐı. Benim gibi. AŞk gibi.

Faruk ÖNCEL.

SONSUZ BOŞLUKLAR

SONSUZ BOŞLUKLAR

Son birkaç gündür yıldızları seyretmekten başka bir şey yapmıyorum gecelerimde. Sadece ben izliyorum yıldızları. Herkes uyuduktan sonra yıldızlar sadece bana kalıyor, anın tadını çıkarıyordum. Evimizin damına çıkarak muhteşem görüntüyü izliyorum her gece. Sanırım sabaha karşı desek daha doğru olur. Çünkü yıldızlarla görüşme vaktim genellikle sabaha karşı oluyor. Ortalıkta tek bir ses bile yankılanmıyor. Sadece güneşin doğmaya yüz tuttuğunu bildiren horozlardan başka.

Yıldızlarla her konuda konuşmak benim hoşuma gidiyordu. Onlar bana soru yöneltiyor, aynı şekilde bende onlara farklı, kâh evrene dair kâh aşka ve yahut gerçeğe dair sorularım oluyor. Evrenin sırlarını küçük yıldızlardan öğrenmeye çalışıyordum. Aşkın kavuşmazlığını onlardan öğrenemeye çalışıyordum. Her gece bana göz kırpmadan kaybolmayı bilmeyen iki yıldız var. Onları ben kendime arkadaş olarak seçtim. Milyonlarca yıldız boşverdim, onlara yöneldim. Ama ikiside birbirinden uzaktı. Onları yakınlaştırmam, kavuşturmam imkansızdı.

Nedense yıldızları hep dünya üzerinde yaşayan insanlara benzetiyordum. Ama şöyle bir gerçek var ki gerçekten de insanlara özgü olan şeyleri onlarda da görmeye başladım. Yıldızlar tüm ihtişamıyla semayı kaplıyor. Biz insanların zevki onları seyretmek, yıldızların çıkarı da seyredilmek ve de iltifatlar almak. Hergün yıldızlar kayıyor. Benim gözümün gördüğü hergün en az 2 ya da 3 yıldızın kayması. Dikkat ettiğimde hep üst tabakadan yani görünen yıldızların arkalarından kayan yıldızları görüyorum. Bu yaşıma kadar seyrettiğim bir yıldızın kaydığını görmedim. Başkaları da görmemiştir eminim.

Gözün gördüğü şeylere insanlar daima iltifat eder. Ama gözü görmediği şeyleri bir hiç olarak görür. İnanmazlar hiçbir zaman. Sadece yıldızlardan bahsediyorum ben. İnsanların bununla hiçbir alakası yoktur umarım! Yıldızların kayıpları en üst tabakan gerçekleşir. Gerçek dünyadaki insanların kayıpları da alt tabakadan gerçekleşir. Ortada zıt bir durum var ama ikiside birbine o kadar çok yakın ki! Bunu anlamak zaman ister. Yıldızları seyretmek, ağızda bir sigara ve temiz hava ister. Gerçekten anlamak ister.

Bunları fark ettiğimde gözlerimi görünen yıldızların arasındaki görünmeyen yıldızlara kaydı. Aslında orada belki yıldızlar olmayabilirdi. Ama ben yine de tüm iltifatlarımı, tüm sırlarımı, tüm mutluluğumu yıldızların arasındaki sonsuz boşluğa bırakıyordum. Umut, hemen vazgeçilecek bir durum değildir benim için.

FARUK ÖNCEL

YENİDEN DOĞMAK

Gözlerimin önünde sonsuz bir karanlık vardı. Işığa aç bir karanlıktı bu. Beni, benliğimin üstünü zifiri karanlığa boğacak yoğunlukta idi. Elimden sadece izlemek geliyordu. Tüm yaşantımın nasıl kaybolduğunu izliyordum. Aklımda sadece yaşanmışlığa dair şeylerin yansıması vardı. Saydam bir yansımaydı. Belirsiz bir şeydi.

Gözlerimi açtığımda bambaşka bir yerde uyanmıştım. Odayı dolduran güneşin ışıkları beni uyandırmıştı. Çok uzun süredir uyuyor gibiydim. Uyanmama rağmen yine de tekrar uyumak hissi gelip başıma dadandı. Çok yorgundum. Nefes aldığımda bile yoruluyor buna şaşırıyordum. Uyumak ile uyumamak arasında kendimle tartışırken odaya yüzü buruşmuş bir kadın girdi. Yüzündeki çizgilerin derinliği yaşını haykırıyordu. Odaya giren kadını gördüğümde uykuyu boşverdim. Çünkü ondan önce benliğimi bulmam gerekiyordu. Ben kimdim? Neredeyim? Bu kadın kim? Sorular o kadar çoktu ki beynimin buharlaşmasından korktum. Susmayı tercih ettim. Yaşlı kadın kapının solundaki dolaptan bir şey alıp tekrar dışarı çıkmıştı. Kadın çıktıktan sonra geriye sorular kalmıştı.

Ne geçmişime ait ne de düne ait hiçbir şey hatırlamıyordum. Ne olmuştu bana böyle? Geçmişime ait izleri bulmaya çalıştığımda dişlerimi sıkıyor, gözlerimi yumuyordum sanki dişlerimi sıksam, ıksam hatırlayabilecektim ama hiçbir şey hatırlamıyordum. Delirmek üzereydim. Etrafıma bakınmaya başladım. Penrecelerden adını bilmediğim otlar ve çiçekler fıskırıyordu içeriye. Perde yoktu ahşap pencerelerde. Yatağın hemen yanında komodinin vardı, onun üstünde de bir fotoğraf. Fotoğrafta iki genç çift vardı. Fotoğraftaki kızı tanımıştım. Herhalinden belliydi. O kız az önce odaya giren kadındı şüphesiz. Ama adamı hiçbir şekilde tanımamıştım.

Kafamdaki sorular benliğimi bulmama engeldi. Bulamıyordum kendimi. Yoksa ben bir çocuk muydum? Bebek miyim ben? Konuşmaya çalışsam konuşur muyum acaba? Onlarda herhalde annem ile babam. Değiller mi yoksa? Şuralarda ayna olmalı. Tam ellerimi çarşafımın altından çıkarıncakken aklıma dank eden düşünceyle sarsıldım ve hiçbir şekilde kırıdamadım. Ellerimi görürsem aklımdaki soruların yarısı uçup gidecekti. Çarşafın altında sağ elimle sol elime dokundum. Hayal kırıklığına uğramıştım. Üzülüm. Ağlamak çığlık atmak istedim ama yapamadım. Sol elim kırış kırıştı. Nasırlıydı.

Ben kimdim? Durmadan kendime bu soruyu soruyordum. Acaba odadan çıkıp o kadını bulup ona sormalı mıydım? Hayır, sanırım buna cesaret edemem. Deli der bana. Aklını kaçırmış der! Kaçtırdım ama. Dün neler olmuştu? Niye hatırlamıyordum? Niye bu durumdayım? Yastığın altında ağlamaya başladım. Ben bir çocuk değildim, bir genç değildim, bir bebek değildim. Bir yaşlıyım. Ölümüne mahkum biriydim ben. Peki yaşantıma ne oldu? Neler yaşadım ben? Hiçbirşey hatırlayamıyordum.

Önümde umut yoktu artık. Bir çocuğun büyüyünce ki umutları yoktu. Bir gencin umutları da yoktu. Zaten yaşlıların bir umudu olamaz ki? Ölüm. Ben şimdi bir hiçim. Geçmişini hatırlamayan bir hiç. Durmadan ağlıyordum. Sinir krizleri geçiriyordum ama geçmişime dair en ufak bir fikrim yoktu. Kaç kişinin başına geldi acaba? Ben şimdi boşuna mı yaşadım? Boşuna mı öleceğim? Kimin hayatını değiştirdim? Yaşantımın kimin üzerinde etkisi oldu? Kimin yaşantısı hayatıma etkisi oldu? Hiç bilmiyordum. Ne kadar da acıklı bir durumdu benim durumum.

Mutlu muydum acaba eski yaşantımda? Bu odada iki yaşlı insan vardı, iki yaşlı adam. Birisi hayatın zorluklarına boyun eğmiş, yaşamış biri. Diğeri ise eski yaşantısına dair bir fikri olmayan yaşamamış biri. Yeniden doğdum. Yeniden mi başlamalıyım acaba? Tanrının verdiği ikinci şans mı yoksa bu durumum? Ama yaşlılara ikinci şans vermek azap değil mi?

Odaya tekrar o kadın girdi. Yanıma yaklaştı. Yaklaştığında içim bir hoş olmuştu ona karşı. Yüzü gülümsüyor, tıpkı ahşap penceredeki adını bilmediğim çiçekler gibiydi. Yatağın baş ucuna oturdu. Elini yanağıma getirdi. Onun ellerinin, ellerimin aksine yumuşacıktı. Eli yanağımdayken yüzümü geriye çektim. Afalladığını fark etmiştim. Yüzündeki çiçekler anlıkta olsa solmuş sonra tekrar yeşermişti. “Nasılsın bugün?” dedi.

Nasıl mıyım? Dudaklarım gerildi. Yeniden doğdum ben nasıl olabilirim sence yaşlı kadın? Hayatımın acılarını, zevklerini, eğlencelerini, tüm anılarımı hatırlamıyorum, sence nasıl olabilirim? Tanrının ölüyü yanlışlıkla dünyaya geri gönderdiği biriyim, sence nasılım?

“Kimsin?” diyebildim sadece. Ama o kelimem yaşlı kadının yüzündeki çiçekleri soldurmama yetmişti.

Adı Aşk

ADI AŞK

Gizli yara dedikleri bu mu acaba? Aşkı yaşayamamak. Yağmurun altında sevgiliye koşamamak. Düşünmenin bile saklı olduğu bir aşk bu. Sır gibi saklamaktan korktuğum bir aşk. Kimsenin deva olmayacağı bir duygu. Bir aşk. Bir hayat. Bir sigara gibi karartıyor içimi. Duman gibi. Tutamazsın. Sadece görürsün ama hissedemezsin.

Ateş gibi tutamazsın ama hissedersin. Tutmaya, cayır cayır yanan bir şeyi avuçlarının arasına almaya korkarsın. Öyle bir aşk işte. Kimsenin hayatında olmadığı kadarını yaşadığın kadarına bölersin. Öyle de anlamsız işte.

Kelimeleri, cümleleri taşıyıp durur. İçindekileri taşıdığı gibi. Gereksiz bir düşünce, gereksiz aşk olur bazen hayatında. Olmaması gereken zamanda olur bazen. Kestirip atamazsın çünkü; kaynaşmıştır bir kere gönlünle. Bakar durursun hep. Yalnızlığı özlersin ama yaşayamazsın yalnızlığı. Muhakkak birileri çıkar önünde. Engelleyen birileri hep olacaktır hâlbuki. Bunun altrnatifi de olmaz. Yürek kavrula kavrula hayat bulmaya çalışacak. Dert bu ya birikip durur önünde. Anlatabileceğin bir kişi olmamasına rağmen vardır aslında birileri. Cansız da olsa anlattırın önüne gelen her bir cansız varlığa. Medet umarsın ummazsın umurlarında olmaz.

Aşk bu ya, acısını da katlayıp katlayıp yüreğine vurmadan edemez. Adı aşk çünkü. Acısız bir aşk olmadığı gibi.

Karar Vermek

Hayat hep yeni kararlar almak gerektirdiğini unutturmamıştı kendisine. Her şeyin doğru bir karar gerektirmediği gibi... Yanlış kararlarda gerekiyordu onun için. Kendisini anlaması içindi bu belki. Belki de sadece kendisi böyle düşünüyordu ama hayatında hep doğru kararları vermenin eşğinde bulmasına rağmen tökezliyordu hayat boyu. Tüm olanların sorumlusu kimdi? Kendisi mi yoksa hayat mı? Ya da bir başkası olabilir miydi? Oturduğu bankın altından evine doğru yavaş yavaş ilerleyen bu karıncalar mı? Yoksa şu baharın gelişini müjdeleyen kuş civıltılarının sahibi miydi?

Onun tek bildiği bir şey vardı hayatında: Suçlu daima bir başkasıydı. Aldığı veya alacağı kararların suçlusuydu. Her şey olabilirdi. Bir insan, bir hayvan, bir ağaç... Kendisini ölümden ötesini düşünmeye zorluyordu. Ne umuyordu bilinmez. Gizliydi sevdası. Gizemliydi kendisi.

Hafif bir rüzgar esti ilkbaharın tomurcuklanan bir ağacından. Nemli toprağın üzerinden esti. Burnuna çalındı hafif bir yeşillik kokusu. Haz almanın doruğundaydı. Peki neydi bu önemli olan kararlar? Neydi gecesini gündüze, gündüzünü geceye çeviren kararlar? Gerçekten de bu kadar önemli miydi? Hiç öyle değildi aslında. O kadar önemsiz kararlardı ki... Kendisi sadece karar vermenin "önemli" olduğunu biliyordu. Uyguluyordu. Bu her şey olabilirdi. Karar vermek, karar vereceği konudan daha önemliydi onun için. Anlaşılması pekte güçtür. İki harfin arasında gizli kalanlar gibidir güçlüğü. Sadece yazanın gücünü tahmin edebileceği güçlükte idi.

Acil Servis

En sevdiğim şeydi yağmurun yağması. Tek başıma yürüyordum şehrin sokaklarında. Ayaklarımın altında oluşan minik gölcüklere basarak yürüyordum. Yağmur hızını gittikçe arttırıyordu. Yağmurdan kaçanların aksine yavaş yavaş ilerliyordum. Bir sokaktan giriyor bir sokaktan çıkıyordum.

Bir siren sesi huzurumu bozmuştu. Bir devlet hastanesinin yakınındaydım. Bir ambulans geçti yanımdan, hızlıca. Bir yandan merak ediyordum bir yandan da acıma duygum gittikçe artıyordu. Ambulans, hastanesinin acil girişinde durdu ve sedyeyle hastayı hemen içeriye taşıdılar. Daha fazla dayanamadım bende arkalarından girdim içeriye. Resüsitasyon odasına taşımışlardı hastayı. Odanın önü ana baba günü gibiydi.

Ne olup bittiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Oda önünde toplananların çoğu kadındı. Çoğu da yaşlıydı. Kurumuş gözlerle ağlamaya çalışıyorlardı ama gözlerinin içi kuruydu. Kadınların arasında sesini duyuran bir kadın vardı. Durmadan ağıtlar yakıyordu. Hastanın birinci derecede akrabası olmalıydı. Durmadan ağıtlar yakıyordu kapının hemen yanında. Acısından dolayı dünya ile bağlantısını kesmiş durumdaydı. Gözü kimseyi görmüyordu. Haberi ilk alışını hayal etmeye başladım. Hislerini yaşamaya başladım.

Acil giriş kapısının yanında sinmiş bir şekilde olanları izlemeye devam ediyordum. Bir yandan olanları merak ediyor bir yandan da tanımadığım, görmediğim biri için dualar okuyordum. Res odasının kapısı hiç durmuyordu. Doktorlar, staj yapan öğrenciler ve hemşireler durmadan girip çıkıyordu. Hastanın yakınları res odasının kapsının önünde bekliyorlardı. Odanın kapısını da birkaç güvenlik görevlisi koruyordu. Kapı açıldığında içeride olanları merak eden kalabalık ve hasta yakınları açılan boşluktan içeriye bakmak istiyorlardı ama net bir şey göremedikleri aşıkardı.

Kalabalık git gide çoğalıyordu. Aralarında bu konu hakkında konuşan iki kişinin yakınına sinip oturdum. İçerideki hasta 17 yaşlarında bir çocuktu. Bilinmeyen nedenlerden dolayı, okulda bolca zehir içmiş. Zehir içmeden önce de arkadaşlarına intihar edeceğini söylemişti. Zehiri içtikten hemen sonra fenalaşmış ve hastaneye kaldırmışlar.

Olayı öğrendikten sonra durmadan ağıtlar yakan kadının annesi olduğunu anlamıştım. Ananın sesi durmadan düşüyor, kısılıyordu. Gözlerinin içi tıpkı yaşlı kadınların kurumuş gözleri gibiydi. Gözyaşları tükenmişti onların. Annenin çekmekte olduğu acıları hissetmeye başladım. Mekteplim diyerek ağıtlar yakıyordu durmadan. Gün geçiyordu, yağmur çiselemeye başlıyordu ve zaman ilerliyordu. Kimse çıkıp da hasta hakkında en ufak bir haber vermiyordu. Kapı açılınca herkes kapıya bakmasına, merak etmesine rağmen annesi hiç bakmıyordu. Belki de ümidini kesmişti. Bir yandan ağlayanlar vardı, bir yandan gülüp geçen yabancı insanlar, bir yandan dua okuyanlar, bir yandan konu hakkında konuşan insanlar vardı... Belki de kimse kapının yanında oturmuş ağıt yakan kadının acılarını hissetmiyordu, benden başka.

Gün yavaş yavaş kararmasına rağmen oradan bir türlü ayrılamıyordum. Bu sefer meraktan değildi. Sadece o annenin yüzünün gülmesini beklemeyi amacım. İçerideki çocuğun iyileşmesini görmeyi. Ama daha fazla dayanamadım. Annenin ağıtları öyle sert ve acı doluydu ki tıpkı res odasının kapısını tutan güvenlik görevlisinin nemlenen gözleri gibi benimde gözlerim nemlenmeye başlamıştı. Daha fazla kalamayıp attım kendimi yağmurun altına. O çocuktan bir daha haber alamadım... Umarım iyileşmiştir...

Gözlerinde ne var Sevgili?

Gözlerinde ne var Sevgili? Hayallerimi yitirdiğim gözlerinde ne var böyle? Baktıkça hayallerime ulaştıran ne var hiç anlamıyorum. Baktıkça mı yoksa gözlerini gözlerimden sakladıkça mı yanıyorum inan bilmiyorum. Bana fotoğraftan öyle bakma Sevgili, eriyorum. Kirpiklerini kalbime düğümle öyle bak. Ruhumu kalbine mühürle öyle bak bana. Gözlerinin etrafını süsleyen kirpiklerinin haykırışlarını duyuyorum Sevgili. Duymak istemediğim haykırışlar bunlar. Göz bebeklerinin kakhahalarını duymak istiyorum oysaki.

Sensiz olmuyor be Sevgili. Olduramıyorum, hayatı sensiz beceremiyorum. Bir yerde yanlış yaptığımı biliyorum. Gözlerimi gözlerinden esirgediğim için oluyor bunlar.

Fayecy - 22.01.2017

DÖNGÜ

Yürümekte zorlandığı için ağırlığının bir bölümünü ceviz ağacından yapılmış bastonuna veriyordu. Geriye kalan yük ruhuna yüklenmişti. Hiçbir acelesi yokmuş gibi ağır ağır yürüyordu. Her bir adımında tüm ağırlığını tek bir noktada bırakmak, ardına baktığında kendisine ait bir şeyin burada kalmasını istiyordu. Bunun için biraz geç kaldığını düşündüğünde hızlanıyordu.

Zamanın kendisinden götürdüğünden çok getirmediğine üzülüyordu. Zaman onun için bir düşmandı. Tüm sevdiklerini alıp götürmüştü. Geriye bir tek kendisi kalmıştı, zamanla inatlaşmak istiyor ama artık eskisi kadar dinç olamadığı için pes etmişti. Saatlere, takvimlere küsmüştü bu yüzden.

Uçsuz bucaksız masmavi gökyüzünde, tüm canlılara umut ışığını yakan güneş parlıyordu. Kuşlar, ilkbaharda renk renk tomurcuklanan ağaçlarda kendilerine özgü şarkılarını söylerken tüm herkes onları dinliyormuşçasına susmuştu. Kuşların şarkıları tüm sesleri yutmuştu sanki; arabaların, bir inşaatta duyulan çivilerin başını ezen çekiçlerin sesi kesildi. İhtiyar, bu güzelliklere layık olmadığını düşünerek eğdi başını kendi çizgisine. İstese de uzunca bakamaz, duyamaz bu güzellikleri.

Düşünmekten o kadar çok yorulmuştu ki artık düşünmemeyi öğrenmişti. Düşüncenin insanı ne hale getirdiğini hissedebiliyordu. Biraz sonra yanından genç biri geçti. Dönüp ona bakakaldı. Genç, ihtiyarın dikkatini çekebilmişti. Uzun süredir yapmadığı bir şeyi yaptı. Kendisine acı vereceğini bile bile yapmıştı bunu. Bir istek... İsteğinin olmayacağını bile bile yine de içinden geçirmişti. Dudaklarının kenarından bir tebessüm düştü bu isteği karşısında. Çocukça bir istekti. Genç olmayı istedi.

Hayatın sonuna yaklaştığını düşünüyordu ve şimdi ise tekrar başlamak istiyordu. En baştan başlamak isteği o kadar yoğundu ki gözlerini kapatıp açınca buruşmuş vücudu eski özelliğini kazanacağını hissediyordu. Belki bir umut diyerek yumdu gözlerini. Dudaklarından aptalca bir gülümseme sıyrılıp düştü.

İki Kadın Bir Bebek

Sabahların ilk ışıklarıyla okuluma erkenden gidebilmek için yatağımın beni kendisine çeken yorganını üstümden attım. Yorgan ile beraber yorgunluğumu da yatağımın kenarında bırakıp kalktım.

Sadece ben miyim sabahları kahvaltı etmeyen acaba? Uzmanların sabahları kahvaltı etmeden dışarı çıkmayın önerilerine ne demeli? Çok sağlıklıymış. Bana ne bundan. Hiçbir zaman beceremedim ilk uyandıgım zamanlarda kahvaltı etmeyi. Birkaç lokma yemek bile bir işkenceye dönüşebiliyor bazı günler.

Okul otobüsünü beklemek için dışarı çıkınca buz gibi bir rüzgâr beni karşıladı. Durak yerine doğru adımlarımı hızlandırdım. Otobüs her an gelebilir, beni almadan gidebilirdi. Otobüs daha gelmemiştii sanırım. Çok erken geldiğimi fark ettim ve keşke beş dakika daha uyusaydım diye geçirdim içimden.

Biraz sonra otobüsümüz görüldü. Otobüse bindikten sonra biri yaşlı diğeri genç bir kadın da bindi. Burada açıklamam gereken bir şey var. Şimdi, bizim üniversitenin otobüsü ile bulunduğum şehrin otobüsleri aynı olduğu için bu kadınlar, sanırım yanlışlıkla bizim otobüse bindiler. Bunu çok iyi biliyordum ve gideceğimiz yol hastanenin yanından geçmiyordu bile. Gideceğimiz yol üzerinde sadece okullar ve havaalanı vardı. Hastane dedim değil mi? Bu kadınların hastaneye gittiklerinden çok emindim. Çünkü ellerinde bir valiz olmadığına göre ve okul otobüsümüzün halk otobüslerine çok benzediğine, halk otobüsünün hastanenin yanından geçeceğine bakarsak bunlar muhakkak hastaneye gitmek için dışarı çıktılar. Sanırım beraberinde getirdikleri çocuk hastaydı.

Bu ilk defa olan bir şey değildi. Her seferinde başkaları otobüsleri karıştırıp bizim okul otobüsüne biniyordu. Her seferinde bu gibi insanların binmesine rağmen kimse de çıkıp abla bu okul otobüsü diyemedi. İşin tuhaf yanı otobüs, okumuş insanlarla doluydu. Geleceğin öğretmenleri, avukatları vardı. Tabii ki de aralarında bende vardım. Kadınların otobüse ilk bindikleri anda söylemek istedim yanlış otobüs olduğunu. Lakin bunu söyleyemedim. Hâlbuki ne kadarda basit idi bunu söyleyebilmek. Otobüs hareket etti ve kimseden tek ses bile çıkmadı.

Eğer bu kadınlar yolun ortasında yanlış otobüse bindiklerini fark ederlerse, otobüsü durdurur ve onca yolu yürümek zorunda kalırlardı. Hem de buz gibi bir havada ellerinde bir bebekle. Hâlbuki bunların olmasını engelleyebilirdim ya da bir başkası engelleyebilirdi. Bu benim üzerimde kötü tesir etti. Yol ayrımına vardık ve otobüs, okul yolundan devam etti.

Artık söylemek istesem bile bunu yapamıyordum. Çok geç kalmıştım ve bu benim moralimi gerçekten de fena halde bozmuştu. Acaba benden başka onların durumunu düşünen var mıydı? Belki bebeği hastaneye götürmek ve sıra almak için bu buz gibi havada erkenden çıkmışlardı evlerinden.

Sürekli bir empati kurup duruyordum: Yaşayacaklarının iki katını yaşayacaktım. Acaba ben mi fazla abartıyordum, yoksa olması gereken bu muydu?

Otobüs, okul yolunda ilerlerken bir şey fark ettim. Kadınlar pencerelerden dışarı bakarlariken gördükleri şeyleri yadırgamadıklarını, hiç şaşırmadıklarının farkına vardım.

Otobüs, okul bahçesine girdi ve kadınlar bebeği alıp okula doğru yönelip yürümeye başladılar.

DÜNDEN KALANLAR

Kapkaralık bir sokağa girdim. Etrafı aydınlatmak ile görevli sokak lambalarının cılız ışığı vardı sadece. Bir de onun beni kendisine çeken sesi vardı. Karanlıklar arasında bir tek onun sesini seçebiliyordum. Ses o kadar yoğun ve tatlı tatlı kalbime işliyordu ki bir an kaybetmekten korktum. Sese doğru adımlarımı sıklaştırdım.

Ses beni kendisine çekmesine rağmen benden uzaklaşıyor gibiydi. Adım attığım bir adıma karşılık iki adım geriye gidiyordu sanki. Bunu iki katına çıkarmayı denedim ise de başaramadım. Ona yaklaşma düşüncesini fark etmiş olmalı. Bana bunu neden yapıyordu?

Ses giderek yerini gözlere bırakıyordu. Kendisini aydınlatmaktan aciz olan ayı bile aydınlatan gözlere... Yaklaşmaktan korkmaya başladım. Gözlerinin saçtığı ışıktan faydalanmak isteyen nesnelere ilişti gözlerime. Ne mutlu onlara! Onlar bile benden daha yakındılar ona.

Aramızda herhangi bir bağ olmamasına rağmen beni kendisine çektiği güçlüğüne şaşmamak elden değildi. Yaklaşıp geri çekilmenin bana verdiği cesaret ile iki adım atmayı denedim. Tökezlemekten korkmama rağmen bunu başarabilmişim. Ne çare ki adım attıkça ağızından çıkan kelimeleri düşürüyordu. Dudaklarının titrediğini hissedebiliyordum. İkimiz buna hazır değilmiz gibi titriyordu dudakları. Öyle miydi acaba? Hazır değil miydik?

Aramızda yaşanan onca şeyden sonra ne diyebilirdim ona? Seni seviyorum lafı o kadar çok kirlenmiş ve bayatlamıştı ki bunu söylemek bile bir tuhaf kaçacağına inanıyorum.

Olduğum yerde durdum. Ayaklarımın altında dünden kalma yağmur birikintisi ve içinde onun gözleriyle aydınlanan ayın yansıması, kulaklarımda içime işleyen sesi vardı. Parmaklarımda arasında parmaklarımı yakmaya yemin etmiş bir sigara...

Dünler ne kadar çabuk unutuluyordu böyle? En büyük korkum buydu: Sokak ortasında iki yabancı gibi...

Bin Hüzün

Bir mutluluk vardır, etrafını sarmış bin hüzün...

SIR

Bir köyde sır saklamaya çalışmak zembilde su taşımaya benzer. Su taşıdığını zannedersiniz ama halbuki su her tarafa sığıyor. Etrafa saçılan sular çamur olur gider böylece...